

bestemmelse i serviceloven, som omhandler den konkrete form for hjælp – fx et kommunalt botilbud efter servicelovens § 91 eller et amtskommunalt botilbud efter lovens §§ 92 eller 93.

Det er derfor i henhold til disse bestemmelser om den konkrete form for hjælp, at borgeren skal have en konkret og individuel begrundet afgørelse, hvis borgeren ikke findes berettiget til den ydelse han har ansøgt om.

Servicelovens § 131 d er en bestemmelse, der regulerer finansieringen mellem kommuner og amtskommuner. Det er således ikke en bestemmelse, der danner grundlag for et tilbud efter serviceloven om konkret form for hjælp.

Amtskommunens beslutning efter § 131 d skal derfor ikke indeholde en konkret og individuel begrundelse for, hvorvidt borgeren er berettiget til det kommunale tilbud, som kommunen anmoder om amtskommunens medfinansiering til. Amtskommunen kan således uden videre lægge til grund, at borgeren er berettiget til det kommunale tilbud, som kommunen fx efter § 91 (kommunale boformer) vil visitere borgeren til. Amtskommunens beslutning vedrører alene, hvorvidt amtskommunen vil medfinansiere tilbuddet.

Hvis en amtskommune vælger ikke at medfinansiere en kommunal ydelse efter § 131 d, skal kommunen vurdere om den selv – som er servicelovens udgangspunkt – vil iværksætte ydelsen og afholde den fulde udgift eller om kommunen i forhold til et andet tilbud vil anmode amtskommunen om en grundtakstfinansiering efter servicelovens § 131 a og § 131 b.

Amtskommunens beslutning efter § 131 d skal ske på grundlag af en konkret og individuel vurdering af den eller de kommunale ansøgninger om medfinansiering.

En amtskommune kan derfor ikke træffe en beslutning om generelt at afskære fra at udnytte § 131 d. Dette ville indebære, at der fastsættes en intern regel, hvorefter lovlige kriterier er afskåret fra at blive taget i betragtning i det enkelte tilfælde.

En sådan beslutning findes dertil at stride mod en væsentlig forudsætning, som har været fælles for aftalerne mellem de kommunale parter forud for indførelsen af grundtakstmodellen, om sikring af en fortsat bred vifte af tilbud og indgåelse af aftaler om fortsættelse af eksisterende kommunale opgaveløsninger.

Spm. nr. S 785

Til økonomi- og erhvervsministeren (22/11 02) af:

Niels Sindal (S):

»Er ministeren indstillet på at arbejde for at gennemføre lodspligt i de indre danske farvande?«

Begrundelse

Spørgsmålet begrundes i det faktum, at tankeren »Prestige«, der sank ved Spaniens nordkyst, passerede Storebælt i november, samt at lodsen ved den lejlighed angiveligt konstaterede, at skibet var i dårlig stand. Opmærksomheden henledes på bekendtgørelse nr. 12/1998 fra Søfartsstyrelsen.

Svar (2/12 02)

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Da der er tale om generelle lodsforhold, som hører under Forsvarsministeriet, er spørgsmålet drøftet med Forsvarsministeriet, og der kan på baggrund heraf oplyses følgende:

I henhold til lodsloven er der generelt lodspligt for skibe med radioaktive laster, for lastede olietankskibe og lastede kemikalietankskibe, samt for gastankskibe, der besejler de indre og ydre danske territorialfarvande samt dansk havne. Reglerne fremgår af § 8, stk. 1, i lodsloven samt af Forsvarsministeriets bekendtgørelse nr. 1048 af 29. november 2000 om pligt til at anvende lods på dansk søterritorium.

Reglerne om lodspligt finder ikke anvendelse for skibe, der alene foretager uskadelig passage gennem de danske stræder (skibe i transit). Det følger af den internationale havret. Disse skibe er underlagt IMO's lodsanbefalinger for sejlruerne til og fra Østersøen. Disse anbefalinger går ud på, at skibe, der transporterer nukleare materialer, bør anvende lods under passagen af de danske farvande. Hvis der modtages indberetning om, at et skib, der bør følge lodsanbefalingerne, ikke tager lods, indberetter Søfartsstyrelsen dette til skibets flagstat.

Det er fortsat regeringens holdning, at der bør indføres en egentlig lodspligt. Det er imidlertid et spørgsmål, som flere gange har været rejst internationalt, senest i forbindelse med mi-